

Arrest

nr. 275 151 van 8 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 22 oktober 2019.

1.2. Verzoekster wordt op 22 oktober 2022 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 20 januari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, geboren op X 1958 te Luanda. U ging naar school tot de derde klas. Sinds 1980, woonde u in Ingombota met uw man en kinderen. Sinds 1982, werkte u in een ziekenhuis in Copeira waar uw taak was om eten naar de patiënten te brengen. U oefende dit beroep uit tot uw definitieve vertrek uit Angola. Jammer genoeg, overleden uw dochters P. F. J. en M. F. J. respectievelijk in 2003 en 2006. Uw man, A. F. J., is in 2007 overleden.

U verliet Angola omwille van uw gezondheidsproblemen en het gebrek aan materiële hulp hierbij. U heeft volgende gezondheidsproblemen: een hoge bloeddruk, problemen met uw zicht (cataract), stenen in uw buik, pijn in uw linkerknie en hoofdpijn. In Angola, was u in behandeling voor uw hoge bloeddruk (medicijnen) en uw knie (icepacks). In België, hebt u reeds behandelingen en operaties ondergaan voor uw cataract, stenen en linkerknie. U bent enkel nog in behandeling voor uw hoge bloeddruk, alsook een aantal check-ups voor uw behandelde aandoeningen. Uw zoon E., woonachtig in België, stuurde u op regelmatige basis geld voor uw medische behandelingen in Angola. U bent afhankelijk van zijn financiële hulp. Uw gezondheidstoestand werd echter niet beter, daarom besloot u naar België te komen. Bijkomend was er ook niemand in Angola die u materieel kon ondersteunen. Bij terugkeer naar Angola, vreest u dat u zal sterven.

E. regelde uw reis. In september 2019, vertrok u, per vliegtuig met uw eigen paspoort, definitief uit Angola. U maakte een tussenlanding in Portugal, waarvoor u een visum had, en verbleef daar één week bij een contact. Op 5 oktober 2019, kwam u het Belgische rijk binnen. Op 22 oktober 2019, diende u een aanvraag voor internationale bescherming in.

Ter staving van uw asielrelaas, legde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw originele Angolese identiteitskaart voor (zie kopie in het administratief dossier). Ook zijn er in het administratief dossier verscheidene medische documenten aanwezig.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde voor het CGVS omwille van medische redenen uw land van herkomst te hebben verlaten en er niet naar te kunnen terugkeren omdat u vreest er geen adequate medische behandeling te kunnen krijgen.

*Bijkomstig haalde u ook een gebrek aan materiële hulp, in de context van uw gezondheidstoestand, aan (notities persoonlijk onderhoud d.d. 22/12/2021, hierna NPO, p. 11-12). Er dient echter te worden vastgesteld dat deze door u ingeroepen medische redenen **geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.** Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u om één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep, geen afdoende medische behandeling kreeg of zou kunnen krijgen in Angola. U onderging immers al medische behandelingen in Angola voor uw hoge bloeddruk en knie (NPO, p. 11, 13-15), en verklaarde dat de ziekenhuizen in Angola niet goed genoeg waren (NPO, p. 12). Wanneer het Commissariaat-generaal vroeg wat andere mensen in Angola met een hoge bloeddruk doen, stelde u dat –"sommigen nemen medicijnen, en anderen niet. Degene die dit niet doen, sterven." Gevraagd of u die medicijnen zou kunnen krijgen in Angola, verklaarde u dat u zou sterven. Op de vraag waarom u zou sterven, antwoordde u "ik weet het niet. Ik kan het niet uitleggen, enkel dat als ik terugga naar Angola, ik*

zal sterven." Op de vraag of dit is omdat u de medicijnen niet zou kunnen nemen, antwoordde u simpelweg dat het omwille van alles is. Nogmaals gevraagd of u die medicijnen zou kunnen nemen, stelde u, ineens, "ik ken mensen die die behandeling volgen en die sterven. Ik volgde een behandeling en werd niet beter." Gevraagd of er misschien financiële impedimenten waren, antwoordde u "ook de financiële situatie, want E. stuurde geld, maar ik werd ook gewoon niet beter." Wanneer het Commissariaat-generaal u dan vroeg wat de uiteindelijke reden was voor uw beslissing om naar België te komen, antwoordde u: "alles samen. Het is makkelijker voor mij, want ik ben hier dicht bij mijn zoon, want ik werd niet beter door een behandeling en hier krijg ik hulp door mijn asielerzoek" (NPO, p. 14-15). U maakte dus zelf geen gewag van het feit dat u omwille van één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen afdoende medische behandeling kreeg of zou kunnen krijgen in Angola.

U dient zich verder voor **de beoordeling van dergelijke medische elementen te richten tot de geëigende procedure**. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van **artikel 9ter van de wet van 15 december 1980**. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legde uw originele Angolese identiteitskaart voor bij DVZ, dewelke uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, die niet meteen ter discussie staan, ondersteunt. U legde geen documenten voor die uw reisweg ondersteunen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 3 januari 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij ontwikkelt het middel als volgt: "Verzoekster benadrukt dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst, Angola. Zij kan het in Angola onmogelijk uithouden zonder de steun van haar zoon, die in België woont. Haar echtgenoot en haar dochters zijn overleden, respectievelijk in 2007, 2003 en 2006. Buiten het feit dat zij het niet zou overleven in Angola zonder de financiële steun van haar zoon die in België woont, wenst verzoekster te benadrukken dat zij ook ernstige medische kwalen heeft. Uit informatie waar verzoekster over beschikt blijkt dat Angola al lange tijd zwaar wordt bekritiseerd vanwege zijn staat van dienst op het gebied van mensenrechten. "De drie belangrijkste schendingen van de mensenrechten waren officiële corruptie en straffeloosheid ; beperkingen op de vrijheid van vergadering, vereniging, meningsuiting en pers; en wrede en buitensporige straffen, waaronder gemelde gevallen van marteling en mishandeling alsmede moordpartijen door de politie en andere veiligheidsdiensten personeel andere schendingen van de mensenrechten inbegrepen: hard en potentieel levensbedreigende omstandigheden in de gevangenissen; willekeurige arrestatie en detentie; langdurige voorlopige hechtenis; straffeloosheid voor mensenrechtenschenders; gebrek aan rechtsgang en gerechtelijke inefficiëntie; inbreuken op de privacy rechten van burgers en gedwongen uitzettingen zonder compensatie; beperkingen voor niet gouvernementele organisaties; discriminatie en geweld tegen vrouwen; misbruik van kinderen; mensenhandel; discriminatie van personen met een handicap, inheemse volkeren en personen met hiv/aids; beperkingen op de rechten van werknemers; en dwangarbeid. ([https://strinefixer.com/nl/Human rights in Angola](https://strinefixer.com/nl/Human%20rights%20in%20Angola)). Daarnaast blijkt uit informatie van verzoekster dat er een manifest gebrek bestaat aan medische voorzieningen, alsook leeft een zeer groot deel van de bevolking (méér dan de helft!) zonder toegang tot voldoende en schoon drinkwater (!): Behandeling van

tuberculose is in noordelijk Angola nauwelijks mogelijk. Er is nauwelijks medische infrastructuur en er is gebrek aan medisch personeel. Artsen zonder Grenzen steunt het nationale programma tegen tuberculose, dat op het moment 400 mensen bestrijkt. Een hoog percentage van de patiënten in het programma, 35 %, maakt de behandeling niet af. Dat heeft te maken met het gebrek aan basisgezondheidszorg, waardoor de patiënten niet goed gevolgd kunnen worden. Artsen zonder Grenzen zal de bestaande voorzieningen voor tuberculose versterken om de behandeling te verbeteren. (<https://www.medicalfacts.nl/2005/08/26/gebrek-aan-goede-zorg-voor-tuberculose-en-aids-in-noordelijk-angola/>). In Angola heeft bijvoorbeeld meer dan de helft van de bevolking geen toegang tot voldoende en schoon drinkwater en is ook de voedselvoorziening ontoereikend. Ook gaat bijna de helft van de kinderen niet naar school. Zoals in bijna alle ontwikkelingslanden is de gezondheidszorg slecht ontwikkeld, wat resulteert in een hoog sterftecijfer en veel mensen sterven aan feitelijk minder ernstige ziekten die theoretisch gemakkelijk kunnen worden behandeld bij het verkrijgen van toegang tot medicijnen. (<https://hoe-eenvoudig.eom/Onderwijs/post/69815-Angola:-ontwikkelingsland—hints.html>). 'De huurprijzen zijn enorm hoog en levensmiddelen in de supermarkt zijn erg duur. In het algemeen betaal je in Angola voor alles meer dan in Europa. Overweeg daarom om bepaalde dingen te laten verscheppen, zoals meubels of een auto.' (<https://www.intermediair.nl/archief/werken-in-het-buitenland/wonen-en-werken-in-luandaangola-10-vragen-en-antwoorden>). Het gebeurt ook dat de overheid van Angola geen geld heeft om salarissen uit te betalen, en dan ligt alles stil. 'Artsen kregen al weken niet uitbetaald. Sommigen vertrekken dan naar privéklinieken, waardoor de overgebleven artsen overuren draaien.' (<https://www.intermediair.nl/archief/werken-in-het-buitenland/wonen-en-werken-in-luandaangola-10-vragen-en-antwoorden>). Van de ongeveer 18 miljoen Angolezen leeft meer dan twee derde van minder dan twee dollar per dag en meer dan de helft moet het met 1,25 dollar of minder stellen. (<https://www.mo.be/artikel/elite-leeft-met-de-rue-naar-angola>). In Angola komt gewelddadige criminaliteit voor. In de grote steden komen gewapende overvallen, berovingen en autodiefstallen voor. Veel mensen bezitten een wapen. (<https://www.nederlandwereldwijd.nl/landen/aneola/reizen/reisadvies>). De verkeerschaos in Luanda en de krapte aan betaalbare woningen, waardoor heel wat mensen nog altijd in de musseques wonen. 'Er is geen stromend water, geen elektriciteit en dus 's avonds geen licht', zegt Leonardo Manuel Mario van de ngo Solidariedade para o Desenvolvimento da Infancia (SDI). 'Dat werkt criminaliteit in de hand. En omdat de mensen water moeten drinken uit tanks, waarin het vaak lang staat, breekt ook vaak dysenterie uit.' (<https://www.mo.be/artikel/elite-leeft-met-de-rug-naar-angola>). Volgens het VN-ontwikkelingsprogramma UNDP ligt de gemiddelde levensverwachting in Angola op 47 jaar en beschikt slechts één op twee Angolezen over veilig drinkwater. Zowat 31 procent van de kinderen onder de vijf lijdt aan ondervoeding. Angola staat op de 143ste plaats van de Human Development Index, op een lijst van 182 landen. (<https://www.mo.be/artikel/elite-leeft-met-de-rug-naar-angola>). Amnesty International uit in haar brief van 12 december 1995 haar bezorgdheid over de kwetsbare positie van alleenstaande vrouwen in Angola. (<https://www.vrouwenrecht.nl/1996/08/21/instantie-president-rechtbank-s-gravenhage-zp-zwolle-21-augustus-1996>). De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming te verlenen en in meest ondergeschikte orde het dossier te willen verzenden naar het CGVS.

2.2. Verzoekster voegt een kopie van de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn

2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten*

het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

4.2. Verzoekster legt bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming haar originele Angolese identiteitskaart voor, wat verzoeksters verklaringen inzake haar identiteit en nationaliteit ondersteunt, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoeksters identiteit en nationaliteit niet betwist worden en deze als voldoende aangetoond kan worden beschouwd. Verzoekster legt geen andere documenten neer ter staving van haar verzoek om internationale bescherming.

4.3. Het verzoek om internationale bescherming is volledig gebaseerd op verzoeksters gezondheidsproblemen en het gebrek aan financiële middelen voor haar medische behandeling. Verzoekster verklaart dat haar in België wonende zoon E. haar geld opstuurde voor haar medische behandeling maar dat haar situatie niet verbeterde. Zij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud een aantal medische problemen aan waarmee zij kampt en waarvan zij zegt dat een aantal problemen van chronische aard zijn en verklaart dat haar zoon E. een visum voor België voor haar kon regelen via Portugal en zij omwille van haar gezondheidsproblemen besliste om naar België te komen (notities PO, p. 15). Zij werd weliswaar behandeld in Angola en kreeg ook medicijnen, maar haar situatie verbeterde niet, zo verklaart zij (notities PO, p. 14). Zij verklaart tenslotte dat zij in België een medische behandeling krijgt en onder dokterscontrole staat en vreest te sterven als zij terug naar Angola moet gaan.

4.4. Na grondige analyse van het administratief- en rechtsplegingsdossier, het verzoekschrift, de beschikbare landeninformatie en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot de vaststelling dat de door verzoekster ingeroepen vluchtmotieven volledig gebaseerd zijn op haar gezondheidsproblemen en de gebrekkige gezondheidszorg die zij zou hebben gekregen. De Raad kan slechts vaststellen dat noch uit haar verklaringen, noch uit de algemene landeninformatie die in het verzoekschrift wordt geciteerd, kan blijken dat haar toegang tot gezondheidszorg of medische behandelingen werden ontzegd omwille van één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingendefinitie. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u om één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep, geen afdoende medische behandeling kreeg of zou kunnen krijgen in Angola. U onderging immers al medische behandelingen in Angola voor uw hoge bloeddruk en knie (NPO, p. 11, 13-15), en verklaarde dat de ziekenhuizen in Angola niet goed genoeg waren (NPO, p. 12). Wanneer het Commissariaat-generaal vroeg wat andere mensen in Angola met een hoge bloeddruk doen, stelde u dat "sommigen nemen medicijnen, en anderen niet. Degene die dit niet doen, sterven." Gevraagd of u die medicijnen zou kunnen krijgen in Angola, verklaarde u dat u zou sterven. Op de vraag waarom u zou sterven, antwoordde u "ik weet het niet. Ik kan het niet uitleggen, enkel dat als ik terugga naar Angola, ik zal sterven." Op de vraag of dit is omdat u de medicijnen niet zou kunnen nemen, antwoordde u simpelweg dat het omwille van alles is. Nogmaals gevraagd of u die medicijnen zou kunnen nemen, stelde u, ineens, "ik ken mensen die die behandeling volgen en die sterven. Ik volgde een behandeling en werd niet beter." Gevraagd of er misschien financiële impedimenten waren, antwoordde u "ook de financiële situatie, want E. stuurde geld, maar ik werd ook gewoon niet beter." Wanneer het Commissariaat-generaal u dan vroeg wat de uiteindelijke reden was voor uw beslissing om naar België te komen, antwoordde u: "alles samen. Het is makkelijker voor mij, want ik ben hier dicht bij mijn zoon, want ik werd niet beter door een behandeling en hier krijg ik hulp door mijn asiolverzoek" (NPO, p. 14-15). U maakte dus zelf geen gewag van het feit dat u omwille van één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen afdoende medische behandeling kreeg of zou kunnen krijgen in Angola."*

De Raad kan slechts vaststellen dat in het verzoekschrift geen ernstig verweer wordt gevoerd tegen deze pertinente motieven. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het herhalen dat zij het in Angola onmogelijk kan uithouden zonder de steun van haar in België wonende zoon en dat haar echtgenoot en dochters zijn overleden in respectievelijk 2007, 2003, 2008, dat zij ernstige medische kwalen heeft en het citeren van een aantal persartikels waaruit moet blijken dat er in Angola een gebrek aan medische voorzieningen bestaat, dat een groot deel van de Angolese bevolking onvoldoende toegang tot drinkbaar water heeft, de overheid te weinig geld heeft om salarissen uit te betalen, er veel criminaliteit is in de grote steden en het verwijzen naar een brief van Amnesty International van 12 december 1995 waarin deze organisatie haar bezorgdheid uit over de kwetsbare positie van alleenstaande vrouwen in Angola. Met dergelijk algemeen betoog toont verzoekster geenszins aan dat zij omwille van één van de

vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie de toegang tot gezondheidszorg of medische verzorging werd geweigerd in Angola of dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat haar dit omwille van één van deze vervolgingsgronden zal geweigerd worden in geval van terugkeer.

Waar in het verzoekschrift nog verwezen wordt naar een internetlink over mensenrechten in Angola, waarin melding wordt gemaakt van officiële corruptie en straffeloosheid, beperkingen op vrijheid en vergadering, vereniging, meningsuiting en pers en wrede en buitensporige straffen; kan uit verzoeksters verklaringen geenszins blijken dat zij zich voor haar verzoek om internationale bescherming beroept op specifieke mensenrechtenschendingen waarvan zij voor haar vertrek uit Angola het slachtoffer zou zijn geweest of riskeert te worden in geval van terugkeer naar Angola.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeksters vluchtmotieven geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie.

4.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, worden aangenomen

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het administratief- en rechtsplegingsdossier blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Angola.

5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, wijst de Raad er op dat het Hof van Justitie in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt heeft dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In zoverre verzoekster op basis van de door haar geciteerde internetartikelen betoogt dat er een manifest gebrek bestaat aan medische voorzieningen; kan hieruit evenwel niet afgeleid worden dat toegang tot gezondheidszorg op intentionele wijze geweigerd wordt door de Angolese autoriteiten aan Angolese onderdanen zoals verzoekster. Verzoekster brengt ook geen enkele informatie aan die dit aantoon. In zoverre verzoekster zich beroept op ontoereikende gezondheidszorg in haar land van herkomst, houdt dit als dusdanig geen verband met ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij omwille van haar medische problemen een reëel risico zou lopen in de zin van 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster dient zich, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing voor haar medische problematiek tot de daartoe geëigende procedure voorzien in de Vreemdelingenwet te wenden.

In zoverre verzoekster zich beroept op de algemene socio-economische situatie in Angola, wijst de Raad er op dat ook een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het*

gezondheidsstelsel in het land van herkomst (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precare socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoekster in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoekster toont *in casu* niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of haar persoon. De loutere verwijzing naar een brief van Amnesty Internationaal naar een brief gepubliceerd in 1995 waarin deze organisatie haar bezorgdheid uit over de kwetsbare positie van alleenstaande vrouwen in Angola; kan geenszins volstaan om te besluiten dat verzoekster dergelijk risico loopt, te meer nu uit haar verklaringen is gebleken dat verzoekster nog kinderen heeft in Angola waarmee zij nog steeds contact heeft (notities PO, p. 7-8).

5.3. Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. POLLET